

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 8518

гр. София, 06.10.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в закрито заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

като разгледа дело номер **5054** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.122,ал.1 ЗДСл, вр.с чл.145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на С. П. В. от [населено място] срещу Заповед № РД-15-111/05.05.2023 година на Началник ДНСК, с която последният възстановил С. П. В. на длъжност-„Главен експерт“ в Отдел“ Процедури и договори“ в Дирекция“ Правна“, с място на работа в ДНСК – Централно управление, длъжностно ниво 7, експертно ниво 3, с ранг III трети младши, считано от датата, посочена в Заявлението за започване на работа – 05.05.2023 година.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на издадената заповед. Иска се ли прогласяване нищожността на заповедта за възстановяване на длъжност или отмяната и като незаконосъобразна.

Ответникът по оспорването както в Отговора на жалбата, така и в съдебно заседание, проведено на 26.09.2023 година развива доводи за недопустимост на жалбата поради липса на правен интерес от оспорване на заповедта за възстановяване на длъжност различна от заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност, тъй като служителят е възстановен при спазване както на влезлите в сила съдебни решения, така и при спазване на процедурата, визирана в чл.122 от ЗДСЛ. Претендира се и заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № РД-15/088/01.06.2022 година на Началник ДНСК е прекратено служебното правоотношение считано от 02.06.2022 година със С. П. В. на длъжност-„ Главен експерт“, Отдел“ Събиране на вземанията“, Дирекция“ Правна“ при Дирекция“ за национален строителен контрол с присъден ранг III младши на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСл.

Срещу Заповедта оспорващият депозирал жалба до АССГ, а последният с Решение № 6130/24.10.2022 година, постановено по адм. дело № 8529/2022 година по описа на АССГ е отменена Заповед № РД—15-88/01.06.2022 година на Началник ДНСК, с която на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на С. П. В..

С Решение № 4324/24.04.2023 година, постановено по адм. дело № 1140/2022 година по описа на ВАС е оставено в сила Решение № 6130/24.10.2022 година, постановено по адм. дело № 8529/2022 година по описа на АССГ.

На 05.05.2023 година оспорващият С. П. В. депозирала Заявление до Началник ДНСК, с което поискала въз основа на влезлите в сила съдебни решения да бъде възстановена на длъжността, която е заемала преди прекратяване на служебното и правоотношение.

Със Заповед № РД-15-111/05.05.2023 година Началник ДНСК възстановил С. П. В. на длъжност-„Главен експерт“ в Отдел“ Процедури и договори“ в Дирекция“ Правна“, с място на работа в ДНСК – Централно управление, длъжностно ниво 7, експертно ниво 3, с ранг III трети младши, считано от датата, посочена в Заявлението за започване на работа – 05.05.2023 година.

Заповедта е връчена лично на оспорващия на дата 05.05.2023 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално недопустима, поради липса на годеи за обжалване акт и липса на правен интерес, в който смисъл е възражението за недопустимост на жалбата, заявено от ответника по оспорването. Съображенията за това са следните:

Възстановяването на предишната държавна служба е регламентирано в чл.122,ла.1 от ЗДСЛ, според която при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение.

В конкретния случай, след отмяна на Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия №РД—15-088/01.06.2022 година на Началник ДНСК и то с влезели в сила съдебни решения, оспорващият се е явил да заеме предишната длъжност , като е подал Заявление за възстановяване на заеманата преди прекратяването на служебното правоотношение длъжност, а ответникът по оспорването е издал оспорената Заповед, като е възстановил оспорващия не на длъжността- „Главен експерт“ в Отдел“ Събиране на вземанията“ в Дирекция“ Правна“ при ДНСК, а на друга длъжност-„ Главен експерт“ в Отдел“ Процедури и договори“ в Дирекция“ Правна“ с месторабота в ДНСК- Централно управление, длъжностно ниво 7, експертно ниво 3 с ранг III младши, считано от датата на подаване на заявлението за възстановяване на работа -05.05.2023 година .

Обстоятелството, че оспорващият е възстановен на друга длъжност, различна от заеманата преди прекратяване на служебното и правоотношение, не води до извод ,че тя има правен интерес от оспорване на Заповедта за възстановяване на длъжност, защото органът по назначаването няма как да възстанови служителя на несъществуваща предишна длъжност, а е достатъчно служителят да бъде възстановен на длъжност,/ което в случая е направено със Заповедта за възстановяване от 05.05.2023 година. Нещо повече дори- именно със Заповедта за

възстановяване на длъжност правото на труд на оспорващия е гарантирано, а дали длъжността, на която се възстановява служителю му харесва или не, е извън спора предмета на делото. В този смисъл е Определение № 114456/12.12.2022 година, постановено по адм. дело № 11017/2022 година по описа на ВАС, което е между същите страни на същото основание, но е различна Заповедта за възстановяване.

Заповедта за възстановяване не е годен за обжалване индивидуален административен акт, който да обуслови и наличието на правен интерес от оспорване на същата. Кръгът на лицата, които могат да подадат жалби срещу административни актове, е очертан в разпоредбата на чл.147,ал.1 от АПК и по силата на тази правна норма, за да е налице активна процесуална легитимация у лицето, е необходимо актът да уврежда оспорващия (гражданин или организация) било чрез нарушаване или застрашаване на негово субективно право или законен интерес, било чрез създаване на задължения за него.

Наличието на правен интерес по смисъла на чл. 159, т. 4 от АПК е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните за разглеждане на жалбата, за която съдът е длъжен да следи служебно, и която следва да бъде доказана във всеки конкретен случай, при това доказателствената тежест се носи от оспорващия. Настоящият съдебен състав намира, че жалбоподателят не доказва наличието на пряк правен интерес от обжалване на Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, защото то е отменено и с отмяната по никакъв начин не се засягат негови права, нито пък законни интереси, което да обуслови допустимост на жалбата срещу разпореджението. Последното не рефлектира пряко върху правната сфера на жалбоподателя и не засяга пряко и непосредствено интересите му. Наличието на "засягане" на права и законни интереси на лицето, което обжалва акта, е задължително конституционно условие за възникване на процесуален правен интерес от обжалване. По смисъла на чл.120,ал.2 от Конституцията на РБ, административният акт "засяга" граждани и юридически лица, когато нарушава или застрашава техни първа или законни интереси. Това обективно нарушаване или застрашаване на субективното право или законен интерес на граждани или юридически лица, е материално правното основание за включване на административния акт в кръга на съдебно обжалваемите актове. Практически това нарушаване, се обективира в нарушаване на правна норма от по-висок ранг, която административният акт нарушава и именно това материално-правно основание легитимира процесуално-правния интерес от съдебното обжалване на акта. Недопустимо е съдебно обжалване на акта от лице, чиито права или законни интереси не са нарушени или застрашени/Решение № 21/26.10.1995 г. на КС на РБ по конст.дело №18/1995 г./От така посоченото е безспорно, че за да се приложи общата клауза за обжалваемост, визирана в нормата на чл.120,ал.2 от Конституцията на РБ е необходимо с акта да се засягат права и законни интереси на граждани и юридически лица, освен изключените със закон, но това право не е неограничено и за да възникне то, е необходимо да са налице всички елементи, характеризиращи едно волеизявление като властническо, израз на субординационни отношения, издадено от орган на изпълнителната власт или друг овластен за това орган, в изпълнение на осъществяваната от него изпълнително-разпоредителна дейност, създаващо права или задължения или засягащо (нарушаващо или застрашаващо) правната сфера на конкретен адресат или на определен кръг правни субекти. Анализирайки така цитираната норма на чл.120,ал.2 от Конституцията на РБ, следва да бъде посочено още, че "засегнати" в процесуалноправен аспект са онези

лица, които са носители на материалноправни последици от волеизявлението на органа, респективно на това-в чиято правна сфера се отразява неблагоприятно порочният административен акт, а негативно засягане е всяка правна последица от акта, състояща се в: прекратяване или ограничаване на съществуващи субективни права; създаване на нови или разширяване на съществуващи правни задължения, както и хипотезите на невъзможност за упражняване на субективни права, за които законът предвижда издаването на административен акт. Процесуалноправният интерес от съдебното обжалване следва да е насочен към премахване на неблагоприятни правни последици, или към-предотвратяването им, или към постигането на благоприятни правни резултати. Във всеки отделен случай, релевантно за установяване на процесуалноправния интерес е обективното наличие в правната сфера на оспорвания на субективното право или защитения от правото интерес, засегнат с акта.

В случая и при казаното по-горе, издадената Заповед за възстановяване на длъжност преди прекратяване на служебното правоотношение на оспорвания, макар и на друга длъжност по никакъв начин не засяга правната сфера на оспорвания.

В контекста на изложеното, предвид липсата на правен интерес за обжалване на процесната Заповед, липсата на годен за обжалване акт, настоящата инстанция намира, че подадената жалба е процесуално недопустима, което пък води до десезиране на съда и предполага прекратяване на производството. Определението, с което е даден ход на делото по същество следва да бъде отменено.

Претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, но не в посочения размер от 500 лева. По силата на чл.143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). По аргумент от чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението се определя в границата от 100 до 240 лева, а в конкретния случай, делото не представлява фактическа и правна сложност, за да се присъди максималният размер на възнаграждението на юрисконсулт, проведено е едно съдебно заседание и юрисконсулт И. е присъствала на съдебното заседание и е депозирала писмени бележки.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложима по силата на 144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.159,т.1.и т.4 АПК, Административен съд София- град

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ ОПРЕДЕЛЕНИЕ, ПОСТАНОВЕНО В СЪДЕБНО ЗАСЕДАНИЕ НА 26.09.2023 ГОДИНА ,С КОЕТО Е ДАДЕН ХОДА НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ ЖАЛБАТА на С. П. В. от [населено място] срещу Заповед № РД-15-111/05.05.2023 година на Началник ДНСК, с която последният възстановил С. П. В. на длъжност-„Главен експерт“ в Отдел“ Процедури и договори“ в Дирекция“ Правна“, с място на работа в ДНСК – Централно управление, длъжностно ниво 7, експертно ниво 3, с ранг III трети младши, считано от датата, посочена в Заявлението за започване на работа – 05.05.2023 година.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО ПО адм.дело №5054/2023 година по описа на Административен съд София-град.

ОСЪЖДА С. П. В. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА НАЧАЛНИК ДНСК- ГР. С. СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК,препис от определението да се изпрати на оспорващия и на административния орган.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС на РБ с частна жалба в 7 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.229,ал.1,т.1 АПК, вр.с чл.160,АПК.

СЪДИЯ: